

klart og bestemt mit Syn paa den, saa at ingen kan være i Tvivl om, at jeg fra først til sidst er imod at give mit Minde til denne Traktat. Vi se rundt omkring i den øvrige Verden, hvorledes der af saavel smaa som store Stater gøres langt større Ofre, end der er Tale om for vort Vedkommende, for at bevare og udvide deres Kolonier, idet man har en sund og klar Erkendelse af de indirekte Fordele deraf, at den Støtte for Handel og derigennem for al anden Virksomhed, som Kolonier ere, kan tillade at gøre Ofre derfor. Vi have af Kolonier her uden for Europa, og i det hele taget af Kolonier — hvad der ellers uden for Danmark hører sammen med os, regner jeg til Bilandene, det skulde da være Grønland, der ogsaa kunde regnes til Kolonierne — men ellers have vi af Kolonier kun disse vestindiske Øer, som vi have haft i Aarhundreder, som have været os til stor Støtte og have bragt os megen Rigdom i tidligere Aar, og af hvilke den ene, St. Thomas, har den utvivlsomt bedst beliggende Havn i Vestindien og derfor store Udsigter til at trives i Fremtiden som i Fortiden, medens St. Croix er en mere end almindelig frugtbar Ø, om hvilken de samme gode Forventninger kunne have. At man nu vil kaste dem bort som noget, man helst er fri for, er et saadant Mistillidsvotum til os selv, at man vel forstaar, at det ogsaa rundt omkring i Verden har lydt: „Er Danmark fallit?“ — det har lydt fra Danske i Amerika, og det er kommet frem paa Tryk og i Tale: hvor kan Danmark gøre det! Det har lydt fra Folk, der have rejst ude, det lød sidst ved Valgene i Sønderjylland, og det vil blive brugt mod os i Fremtiden: Danmark er en Nation, der ikke duer til andet end at formindskes og forsvinde! Det er let forstaaeligt, at man ser saadan paa os, derfor betragter jeg ogsaa hele dette Salg som forkasteligt, og ligesom forrige Gang vil jeg ikke nu kunne stemme for at godkende Traktaten, heller ikke med den Tilføjelse, her er Tale om. Maa jeg først over for den ærede Ordfører (A. Nielsen) udtale, at jeg kan ikke være enig med ham i, at denne Sag nu er gjort til en Partisag. Jeg bliver i den Anledning nødt til at komme en Smule længere ind paa Sagens Realitet end de andre Talere. Den ærede Ordfører sagde, at det var et Højreministerium, der havde rejst denne Sag, og et andet Højreministerium, der havde ført den videre, og det maatte da være det nuværende Ministeriums Sag at optage den og søge den gennemført, og at den Forandring af

Standpunkt, der nu er tagen, er sket af Partihensyn. Jeg kan i saa Henseende bemærke, at vi have i hvert Fald Udtalelser fra Chefen for det Ministerium, der var før det nuværende, der klart og bestemt gik ud paa, at han selvfølgelig ikke havde afbrudt Forhandlingerne, før Amerika paa hans Krav om Ændringer havde givet ham Svar, som kunde berettigede dertil, men naar han havde det Svar, vilde han have staaet frit, og den foreliggende Traktat vilde han have forkastet. Det samme havde selvfølgelig det nuværende Ministerium været i Stand til, og det, at et tilfredsstillende Svar udeblev, berettiger efter min Mening ogsaa dem, der i tidligere Aar i og for sig have været mere eller mindre stemte for at fortsætte disse Forhandlinger, til nu at tage et andet Standpunkt. Det er jo ogsaa først i den allersidste Tid, nemlig først fra den Tid, da denne Sag virkelig laa for som noget, der kendtes og kunde tales om, at hele Sagen kunde faa en reel Behandling, og det er først siden den Tid, at der er dukket saa væsentlige Momenter op til Spørgsmalets Bedømmelse, at de fuldstændig berettiger Folk til nu at have et andet Syn paa Sagen, end de havde for Maaneder tilbage. Jeg er her nødt til at berøre et Par Punkter, som jeg fremdrog under Sagens Behandling her nede, fordi Hans Ekscellence Konseilspræsidenten egentlig først i det andet Ting har modsagt dem og givet sine Grunde derfor. Jeg paastod, at der var betydelige og ny Momenter, der sagde os, at om vi end have haft nogle vanskelige Aar, der have bragt os Udgifter af disse Øer, vilde vi nu kunne vente at gaa bedre Tider i Møde. Der angav jeg den ny Kanal, jeg angav Sukkerkonventionen, og jeg angav hele den Bevægelse, den Villie til at tage fat paa Øernes Ophjælpning, som havde givet sig Udslag her hjemme. Om alle disse Punkter sagde den højtærede Minister, at dem vilde han ikke betragte som andet end Fugle paa Taget. Jeg kan ikke heri give ham Ret. Ja, over for Kanalen mellem de to Have indrømmede han ganske vist, at den vilde og maatte faa stor Betydning for St. Thomas, men han mente, at den var ikke noget nyt, den havde vi kendt i 30 Aar. Men det er netop det, vi ikke have; vi have netop lige indtil de allersidste Aar med Hensyn til denne Kanal staaet over for det Faktum, at Lesseps havde mere end forløftet sig, og at det rige franske Folk havde maattet begrave Hundreder af Millioner derovre, vi stode over for det